

Inleiding tijdens de uitvaartliturgie van p. Wauthier de Mahieu

14 maart 2026 – door Marc Desmet sj, regionale overste

'CURRICULUM'

Deze ambo die in feite een tamtam is, komt uit onze vroegere ct in Brugge en was een idee van Wauthier. De tekst die ik aan deze ambo breng is geput uit een soort autobiografie die Wauthier 'Curriculum' noemde.

Wauthier is op zondag 7 mei 1933 geboren op de keukentafel van de familie de Mahieu in Berchem, zoals zijn vijf zussen. (Maar vier jaar later verhuisden ze naar Hove dat altijd 'zijn' dorp zou blijven.)

Hij werd leerling – en vurige scout - van het OLV-college, 12 jaar lang, tot 1951, jaar dat hij intrad in de Compagnie na een lange en moeilijke onderscheiding want hij wilde zich aan Christus en de mensen geven op een authentieke, niet vastgeroeste manier.

Na zijn eerste geloften wilde hij geneeskunde studeren, maar het werd klassieke filologie - zoals voor iedere scholastiek. Tegelijk vervulde hij zijn militaire dienst. Hij wilde dat doen als parachutist, maar hij werd brancardier - zoals iedere scholastiek.

Na drie jaar filosofie in Leuven, werd hij op regentie/'stage' gestuurd naar Mbansa-Mboma, in de buurt van Kinshasa, van '59 tot '61, twee tumultueuze jaren net voor én net na de onafhankelijkheid. Wauthier was getroffen door hoe westers daar nog werd gedacht. Bij zijn terugkeer werkte hij dan ook niet alleen zijn klassieke filologie af, maar studeerde ook Afrikanistiek, ook tijdens zijn theologiestedies in Leuven, zij het als strikt geheime missie van de Congolese provinciaal. Heel zijn vorming werd gekenmerkt door dubbele agenda's en een constante strijd tegen de tijd, maar gelukkig ook door legendarische en hilarische sketches voor zijn medebroeders!

Waar het hem om ging was het leven te delen met eenvoudige mensen en uit een te gesloten kerkelijk midden te breken. (Zo werkte hij met dokwerkers in Antwerpen en ging hij na zijn wijding in 1965 wonen bij buitenlandse universitaire koppels.) Ook in België was het ondertussen 'revolutie': de novicenmeester en de instructor van het Derde jaar traden uit, zodat hij in zijn

Derde jaar vooral afstudeerde in de Afrikanistiek in plaats van spiritueel te herbronnen.

Zijn profs wilden absoluut dat hij doctoreerde in Afrikanistiek maar de provinciaal vond dat niet nodig in dat vakgebied, en zond hem naar het college van Boboto. De sfeer was er zo koloniaal dat Wauthier vroeg om in de cité, tussen de Congolezen, te gaan wonen. Zeer ongewoon, maar Kardinaal Malula gaf toelating: 'Pourquoi pas?'. 'In ons huisje zonder water noch electriciteit *spraken* we niet alleen Lingala, we *beleefden* ook Lingala en waren gelukkig.'

Uiteindelijk vroeg de provinciaal Wauthier toch om een doctoraat in antropologie te maken. Hij koos voor de Komo, een nooit bestudeerde bevolking diep in het Evenaarswoud. Hij woonde in bij families van de Komo die hem hun geheimen toevertrouwden. Deze duik in een zo andere wereld, deed hem met grote vrijheid kijken naar wat wij evident vinden, en een rijkdom te ontdekken die hij zo mooi vond dat Wauthier daar niet kon 'missioneren' uit vrees een zo mooi gestructureerde gemeenschap ontwrichten. In 1972 keert hij terug naar Leuven met enorm veel 'materiaal' waaruit zijn doctoraat in 1975 volgde. Gedurende tien jaar gaf hij een semester les in Leuven en een semester in Kimwenza, onze universiteit bij Kinshasa.

Toen vroeg provinciaal Munzehirwa hem hoofd te worden van een nieuwe (vormings)communauteit in Kimwenza. Het werden heel zware jaren, met het gevoel geen goede overste te zijn, als hij terugdenkt aan de gezichten van de drie jonge jezuïeten die in die tijd werden weggezonden.

Maar uit die moeilijke ervaring ontstond een genadevol besef: **'Ik was geen jezuïet geworden om enkel een academische carrière te maken. Ik wilde het evangelie beleven en anderen daartoe uitnodigen. Indien ik daar niet in slaagde tussen de jonge Afrikaanse medebroeders was de tijd misschien aangebroken om terug te keren naar Europa.'** (Velen probeerden hem van dat idee af te brengen, en er volgde weer een lange pijnlijke onderscheiding. Provinciaal Matungulu stond een sabbatjaar toe.)

In 1990 vervoegde Wauthier de vormingsgemeenschap in onze Windmolenveldstraat te Leuven en voelde zich er snel thuis. De universiteit bood hem een plaats als professor antropologie aan maar hij koos radicaal voor de GCL, en met Lieven Van Eeckhoudt zaliger stampte hij de fameuze Loyola- en Cardoner-pelgrimstochten, uit de Spaanse grond. (Er rustte zegen op zijn werk en Wauthier bleef hier.)

In 1993 werd Wauthier socius van provinciaal Mark Rotsaert in Brussel, maar bleef wonen in Leuven, en dromen om uit de beslotenheid van het religieuze leven te breken. Niet tevergeefs, want in 1997 werd hij overste te Brugge, huis met twee gevangenisalmoezeniers, ex-gedetineerden, leken. 'Het waren de gelukkigste jaren van mijn leven, ook als overste', schrijft hij.

Na dertien jaar ging hij in 2010 naar Drongen. Nu kon hij zich helemaal toeleggen op persoonlijke begeleiding, retraites, maar ook op 'God in de bossen' of 'op de fiets', op conferenties én exorcisme. Vijftien jaar was hij daar.

Wauthier voelde dat zijn tijd in Drongen naar zijn einde liep, maar zijn vele pastorale contacten hielden hem nog vast tot '24. Toen vroeg hij naar Capenberg te gaan om zo dicht bij zus Brigitte te zijn. En zo sloot zich stilaan de cirkel van zijn leven, begonnen én eindigend in het Antwerpse na grote uitwendige en inwendige excursies. Die zoveel goede vruchten voortbrachten.

Marc Desmet sj, regionale overste jezuietengemeenschap ELC

14/03/2026